

tion, som gjorde, at man fra visse Sider følte sig noget stærkere. Saa begyndte man at pille ved Loven af 1914 paa Grundlag af den urigtige Betragtning, at den Virksomhed, som Arbejdsløshedskasserne havde udfoldet under Krigen, skulde være den normale, og at de skulde bedømmes derefter. Vi fik da Loven af 22. December 1919, og i denne blev der indsat den Revisionsbestemmelse, vi nu har at virke med. Karenstiden blev sat til 12 Maaneder, hvilket jeg finder ganske naturligt, og det havde i og for sig ingen noget imod, men jeg havde og har fremdeles imod, at man i det hele taget rørte ved Loven af 1914. Meningen var, at det skulde være en Afviklingslov, derfor endte den med 1. April 1920; men Arbejdsløsheden ikke alene vedvarede, den tog til, og Regeringen rørte ikke paa sig. Saa maatte Socialdemokraterne i Folketinget forelægge et Lovforslag i Efter sommeren 1920, og først da fremkom Regeringen med et Lovforslag — det var det, som senere blev til Loven af 22. December 1920. Denne Lov, som giver Statstilskud paa $\frac{3}{5}$ til Hjelpekasserne, er senere forlænget ved Lov af 1. April 1921 og gælder til Udgangen af November i Aar. Nu har den højtærede Minister meddelt — det har vi jo ogsaa set —, at han i Folketinget har fremsat et Lovforslag om en Forlængelse med en Maaned af denne Lov. Hvorvidt en saadan Forlængelse vil strække til, er jeg i Tvivl om, men det er der intet at gøre ved. Spørgsmaalet om Forlængelse eller Ikke-Forlængelse udover 1. Januar skal afgøres, inden vi holder Juleferie, og det vil nu vise sig, naar Udvalgsarbejdet begynder, om det kan krones med Held, eller om det gaar i Stykker. I saa Fald er vi ude at svømme, saa faar vi en Lov, om hvilken der ikke er Enighed, og hvis Udførelse i Livet kan komme til at koste meget Arbejde og mange Ærgrelser, ikke mindst for den højtærede Indenrigsminister.

De ekstraordinære Love var, som nævnt, Følgen af ekstraordinære Forhold. Derfor har jeg sammen med mine Partifæller i Landstinget stillet mig paa samme Standpunkt, som de socialdemokratiske Folketingsmænd indtog, idet de har sagt: Revisionen af Loven af 22. December 1919 bør udsættes til 1924—25, og Loven af 22. December 1920 bør forlænges til 1. November 1922. Det sker altsaa ikke ved det af den højtærede Minister forelagte Lovforslag; der er ganske vist lidt i den Retning, men ogsaa kun lidt. Det paa-lægges endvidere efter vort Forslag Indenrigsministeriets Arbejdsudvalg af 1917 at

udarbejde Forslag til Regulativ for Iværksættelse af Nødarbejder til tariffmæssig Betaling samt Forslag om Tilvejebringelse af en Statsarbejdsfond; dette Forslag forelægges Rigsdagen inden Udgangen af Aaret 1921. Jeg er ikke vis paa, at et Lovforslag af dette Indhold, hvis alle Omstændigheder da ikke lagde sig i Vejen, ikke kunde vedtages saa hurtigt, at Arbejdsudvalget kunde blive færdigt med et Forslag, som kunde forelægges for Rigsdagen inden Udgangen af 1921. Det er i alt Fald i Hovedsagen det Standpunkt, hvorpaa vi her i Tinget maatte staa sammen med vore Partifæller i Folketinget. Vi er her i fuld Overensstemmelse med Arbejdsløshedskassernes Repræsentanter i Arbejdsløshedsnævnet, idet de har gjort noget lignende gældende.

Jeg har hævdet, at Kravene om Forandring af Loven hvilede paa et urigtigt Grundlag, navnlig det Grundlag, at man fremhævede Misbrug. Disse Misbrug har jo spøget i forskellige Hjerner, og adskillige af vore kære Journalister, der skaber offentlig Mening her i Landet og ikke alle har lige megen Samvittighed, har af og til forlystet sig med at skrive om Misbrugene i Arbejdsløshedskasserne. Det er saadan et Emne, enhver kan skrive om, og han skriver bedst om det, naar han ikke kender noget til det; det er jo ikke noget ukendt, netop om de dygtigste Journalister, at de vil ikke vide for meget — at alle de, der har skrevet om denne Sag, har været dygtige, skal jeg ikke dermed paastaa. Naar Arbejdsløshedskasserne fik en Mængde Mennesker ind, som ellers ikke var til at vinde for Kasserne, kunde man sige sig selv, at de vilde ikke blive nemme at have, og det var de heller ikke. I Arbejdsløshedsnævnet havde man hidtil ikke kendt videre til Klager fra Medlemmer over Arbejdsløshedskassernes Optræden; det var lige begyndt lidt før Krigen. I 1912—13 var der 3 Klager fra Medlemmer, fordi de mente sig ilde behandlet af deres Arbejdsløshedskasse, i 1913—14 5, i 1914—15 kun 3 og i 1916 8. Saa kom imidlertid Lovene af Oktober 1917 og Februar 1918, og da begyndte det: I 1917—18 kom der 17 Klager fra Medlemmer, der følte sig brøstholdne over, at deres Arbejdsløshedskasse havde nægtet dem Understøttelse, fordi de ikke havde villet tage et Arbejde; i 1918—19 kom der 148 og i 1919—20 84. Nu er det vel udenfor enhver Tvivl, at der var langt, langt flere, som Arbejdsløshedskasserne havde berøvet Understøttelse, end de, der har haft Courage nok til at komme frem med Klage over deres Arbejdsløs-